

Царскиятъ замѣстникъ се зарадвалъ твърдѣ на камъчето и поръчалъ да извикатъ бѣдния селянинъ, за да го разпита.

— То никакъ не ни е нужно, ваше прѣвъзходителство,—казалъ бѣднякътъ, — и ако ви се харесва, вземете го, защото ми струва твърдѣ евтино. — Той разказалъ на царския замѣстникъ, откъдѣ има това камъче.

Царскиятъ замѣстникъ извадилъ тежка кесия съ жълтици и, като наградилъ една шепа, подалъ на селянина.

— Добри човѣче, ако ти ми давашъ камъка, азъ съ готовностъ го вземамъ. Но тъй като азъ излизямъ отъ царството и ще трѣбва да харча много пари, не мога да ти го изплатя напълно. Ако бжде угодно Богу, азъ ще се върна по сщия пжтъ и тогава ще ти се наплатя.

Бѣднякътъ не искалъ да вземе толкова злато за онова, което смѣталъ безъ всѣкаква цѣна, но най-послѣ се съгласилъ, взелъ паритѣ и отърчалъ при жена си, зарадванъ отъ щастието си. Мжжътъ и жената веднага слѣдъ това отишли при отшелника, за да му разкажатъ станалото и да му прѣдложатъ десегината отъ своето богатство. Отшелникътъ отказалъ да вземе паритѣ, но ги помолилъ да отидатъ въ селото и да раздадатъ паритѣ, които давали нему, на бѣднитѣ. Тѣ се върнали въ селото и изпълнили желанието на калугера. Тѣ сжщо дали една часть отъ своитѣ пари и на родителитѣ на двѣтѣ момчета, които така отчаено се били за камъка. Съ останалитѣ пари селянинътъ си купилъ парче земя.

Това парче земя излѣзло много плодородно и всичко посѣяно на него се раждало стократно. Посѣянитѣ тамъ дървета се огъвали подъ тежестта на плодетѣ, отъ които селянинътъ винаги събиралъ добри пари.

Подиръ нѣколко години царскиятъ замѣстникъ се завърналъ по сщия пжтъ. Той се връщалъ отъ чужди